

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 16C/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717209800
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Pristášová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2022:7717209800.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudkyňou Mgr. Danielou Pristášovou, v spore žalobcu : 1. / L. zastúpená JUDr. Alexejom Ivankom, LL.M., advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Nám. osloboditeľov 73, 071 01 Michalovce, 2./ U., zastúpený žalobkyňou v 1. rade, 3./ T., zastúpený JUDr. Alexejom Ivankom, LL.M., advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Nám. osloboditeľov 73, 071 01 Michalovce, proti žalovaným : 1./ L., 2./ L., 3./ R., 4./ RW., všetci žalovaní zastúpení JUDr. Jánom Kizivatom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie v Michalovciach, Kpt. Nálepku 8, IČO: 31 976 204, o určenie podielového spoluvlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade z a m i e t a.

II. Žalovanému v 1. rade priznáva nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov v konaní od žalobcov v 1. až 3. rade s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

III. Zastavuje konanie vo vzťahu k žalovaným v 2., 3. a 4. rade.

IV. Žalovaným v 2., 3. 4. rade priznáva nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov v konaní od žalobcov v 2., 3., 4. rade s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

V. Žalovanému v 1. rade priznáva nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania od žalobcov v 1., 2. a 3. rade s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

odôvodnenie:

1. Dňa 10.5.2017 bola na súd doručená žaloba o určenie podielového spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, a to konkrétne k parcele reg. W. o výmere 7765 m², druh pozemku orná pôda, na LV č. XXX k.ú. G. v časti B. Žalobcovia odôvodnili žalobu tým, že sú ako podieloví spoluvlastníci zapísaní v katastri nehnuteľností k pozemku v k.ú. G. o výmere 7765 m², orná pôda, na G.. Žalobca v 1. a žalobca v 2. rade sa stali spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti zapísanej na G. v k.ú. G. každý v podiele 1/8 k celku, na základe rozhodnutia o dedičstve v konaní Štátneho notárstva Bratislava, 4D/469/1991 zo dňa 1.9.1992, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2.10.1992, po ich právnom predchodcovi otcovi C.. Žalobca v 3. rade sa stal spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti na G.6, k.ú. G. k celku, na základe rozhodnutia o dedičstve v dedičskom konaní Okresného súdu v Michalovciach, D1448/2000 zo dňa 15.11.2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1.12.2001, po jeho právnej predchodkyni matke U. ako oprávnený dedič. Na základe ďalšieho rozhodnutia o dedičstve v dedičskom konaní Okresného súdu Michalovce, Y. zo dňa 6.12.2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24.12.2002 po R. sú ako oprávnení dedičia, jej právni nástupcovia, a to žaloba v 1. a 2. rade, ako spoluvlastníci spornej nehnuteľnosti zapísanej na G.6 k celku. A na základe rozhodnutia o dedičstve v dedičskom konaní Okresného súdu v Michalovciach, 21D/605/2012 zo dňa 27.5.2013, s právoplatnosťou 12.6.2013, po U. ako oprávnení

dedičia - žalobcovia v 1., 2. a 3. rade, ako spoluvlastníci spornej nehnuteľnosti pod B4, pod B5 a pod B8, každý 1/8 k celku. Poukázali na to, že žalobcovia v 1. a 2. rade v roku 1992 vstúpili do oprávnenej držby nadobúdacím titulom uvedeného dedičského rozhodnutia, a to právoplatnosťou rozhodnutia Štátneho notárstva, dňa 2.10.1992. Pokiaľ ide o žalobcu v 3. rade, ten do držby spornej nehnuteľnosti nastúpil okamihom právoplatného rozhodnutia Okresného súdu v Michalovciach, D1448/2000, teda dňa 1.12.2001. Poukázali ďalej v žalobe na to, že viac ako 10 rokov nakladali so spornou nehnuteľnosťou ako vlastnou, vykonávali opatrenia, ktoré patria vlastníkovi, a je potrebné aj započítať do lehoty držbu spoluvlastníckych podielov a ich právnych predchodcov. Na základe účinnosti zákona č. 229/91 Zb. zaniklo právo družstevného užívania združených pozemkov dňom 24.6.1991, a v čase keď žalobca v 1. rade a žalobca v 2. rade vstúpili do držby predmetného poľnohospodárskeho pozemku, existovalo nútené obmedzenie vlastníka poľnohospodárskeho majetku nakladať so svojim majetkom. Žalobca v 1. a v 2. rade reálny výkon vlastníckeho práva k tomuto pozemku, teda k spornej nehnuteľnosti, a nakladania so svojimi spoluvlastníckymi podielmi, začali vykonávať až v roku 1995, po odpadnutí zákonného dôvodu obmedzenia vlastníka. Predmetom užívania nájomcami bola aj P. ako celok, ktorá bola v ich spoluvlastníctve, a od roku 1995 až doteraz žalobcovia poľnohospodársky pozemok, spornú nehnuteľnosť, prenechávajú do nájmu nájomcom uzavieraním zmlúv. Žalobcovia uviedli, že existenciu svojho právneho ovládania spornej nehnuteľnosti preukazujú uzavretými nájomnými zmluvami. Žalobca v 3. rade vstúpil do držby v roku 2001, a od uvedeného roku až doteraz vykonáva všetky oprávnenia patriace vlastníkovi nehnuteľností, čo tiež preukazuje uzavretými nájomnými zmluvami. Žalobcovia uviedli, že s tvrdením, že nie sú vlastníkmi uvedenej spornej nehnuteľnosti, a že nadobudli spornú nehnuteľnosť v dedičských konaniach od neoprávneného dediča, resp. od osoby, ktorá síce bola v katastri evidovaná ako vlastník, ale podľa právneho stavu nebola jej vlastníkom, sa oboznámili až v roku 2012, z podania žalovaných, doručeného Okresného súdu v Michalovciach, 26.11.2012, sp.zn. 8C/275/2012, čo je po 17 rokoch od roku 1995, a po 11 rokoch od roku 2001. Neskôr žalovaní v podaní označenom žaloba o určenie vecí patriacich do dedičstva zo dňa 3.11.2014, ktorá bola Okresnému súdu v Michalovciach, doručená 7.11.2014, a viedlo sa konanie pod sp.zn. 19C/198/2014, tvrdili, že došlo k omylu zaradenia spornej nehnuteľnosti do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov, a domáhali sa určenia, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi poručiteľovi R.. Žalobcovia poukázali na to, že nadobudli spornú nehnuteľnosť, ktorá bola evidovaná v katastri nehnuteľností v dobrej viere, konštitutívne akty štátu a v prvom rade zdôrazňujú, že ich vydáva materiálny právny štát, čo sú stoja na dôvere občanov, a podmienkou tejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. V žalobe poukázali ďalej na nález ústavného súdu SR, sp.zn. 1 US/549/2015, podľa ktorého vyššie riziko má niesť nedbanlivý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere. Svoj naliehavý právny záujem na určení odôvodnili od toho, že sú vlastníkmi spornej nehnuteľnosti, čo vyplýva zo stavu objektívnej právnej istoty, ktorá ohrozuje ich právne postavenie ako vlastníkov spornej nehnuteľnosti, a ktorý nemožno odstrániť iným právnym prostriedkom ako výrokom súdu.

2. Žalovaní vo svojich vyjadreniach uviedli, že už v konaní na Okresnom súdu v Michalovciach pod sp.zn. 19C/198/2014, súd ako predbežnú otázku, riešil aj otázku nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcami (boli žalovaní v konaní sp.zn. 19C/198/2014), na základe vydržania, kde dospel k záveru, že žalobcovia nenadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, a preto v tomto smere žalobcovia, o takomto svojom tvrdení neuniesli dôkazné bremeno, resp. ich tvrdenie bolo vykonaným dokazovaním vyvrátené.

3. Z rozsudku tunajšieho súdu č.k. 19C/198/2014-285, zo dňa 17.10.2016, bolo zistené, že nadobudol právoplatnosť dňa 21.5.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k. 2Co/9/2017, zo dňa 25.1.2018, a týmto rozsudkom bolo určené, že parcela reg. W. o výmere 7765 m², druh pozemku orná pôda, na G., patrí do dedičstva po poručiteľovi R. naposledy bytom G. V tomto konaní išlo o určenie vecí patriacich do dedičstva, kde boli žalobcami, terajší žalovaní, a žalovanými boli terajší žalobcovia. Z tohto rozsudku, z jeho odôvodnenia vyplynulo, že žalovaní sa domáhajú (teda žalobcovia v tomto konaní), že vydržali ku dňu smrti poručiteľa predmetné nehnuteľnosti, avšak súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sporná nehnuteľnosť je poľnohospodárskym pozemkom, a že ku dňu 25.5.1995 žalovaní nespĺnili všetky zákonné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním kumulatívne, a preto nie je možné započítať vydržaciu dobu právnych predchodcov žalovaných pred 1.1.1992, keď bolo zrejmé, že došlo k omylu týkajúceho sa majetku poručiteľa U., od ktorého sa potom vyvinula dedičská postupnosť žalovaných, súd sa musel vysporiadať s námietkou žalovaných uplatnenou v konaní, že napriek uvedenému omylu sa stali vlastníkmi nehnuteľností, a to vydržaním, a preto súd skúmal, či boli splnené všetky predpoklady potrebné pre tvrdené vydržanie.

4. Žalobcovia uviedli, že už v konaní pod sp.zn. 19C/198/2014, ktoré sa viedlo na tunajšom súde, bola riešená otázka vydržania k predmetným nehnuteľnostiam, ale že zatiaľ čo v konaní sp.zn. 19C/198/2014 bola riešená otázka vydržania iba ku dňu smrti poručiteľa, t.j. ku dňu 25.5.1995, a nie aj po tomto dátume, je potrebné vychádzať z toho, že nejde o zatiaľ vec rozhodnutú, pokiaľ ide o určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na základe vydržania zo strany žalobcov aj po uvedenom dátume.

5. Súd uznesením č.k. 16C/31/2017-168 zo dňa 1.6.2018 konanie zastavil z dôvodu, že už bolo právoplatne rozhodnuté vo veci a to vo veci pod sp. zn. 19C/198/2014, ktorá tiež bola vedená na tunajšom súde, kde predmetom konania bolo to, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohom R.

6. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací zrušil uznesenie Okresného súdu Michalovce a to svojím uznesením sp. zn. 6Co/307/2018-242 zo dňa 29.11.2019 v ktorom uviedol, že v konaní o žalobe, ktorou sa dedičia domáhajú určenia, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Určenie sa vzťahuje na okamih smrti poručiteľa a okolností, ktoré nastali po tomto okamihu, teda tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia NS SR zo 16.12.2010 pod sp. zn. 3Cdo 154/2010 a vyplýva aj z nálezu ÚS SR sp. zn. 2ÚSú559/2016 z 20.7.2016. V prípade, že súd vyhovie žalobe požadujúcej určenie, že vec patrí do dedičstva, vec sa následne prejednáva v konaní o dedičstve a dedič sa stáva vlastníkom veci. Po smrti poručiteľa môžu vo všeobecnosti nastať také právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného, napríklad vydržaním a podobne. V konaní v ktorom sa zisťuje, či určitá vec bola v čase smrti poručiteľa v jeho vlastníctve, sú však tieto neskoršie skutočnosti právne bezvýznamné. Keďže poručiteľ R. a v danej veci nemohli byť pre posúdenie opodstatnenosti žaloby tie skutočnosti, ktoré nastali po tomto dni. A pokiaľ v konaní 19C 198/2014 bola riešená aj otázka vydržania k predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalobou, nemal súd vziať zreteľ, lebo tieto okolnosti nastali až po smrti poručiteľa. Preto v ďalšom konaní bude úlohou súdu vyhodnotiť tieto skutočnosti, keďže predmetom konania, je určenie spoluvlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a nie to, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi.

7. Po zrušení a vrátení veci súdu prvého stupňa predložil žalovaný v 1. rade súdu uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 64/2019 zo dňa 31.5.2021, ktorým NS SR rozhodol o odmietnutí dovolania, ktoré podala JH., proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25.1.2018 sp. zn. 2Co 9/2017, ktorým bol potvrdený rozsudok OS Michalovce sp. zn. 19C/198/2014.

8. Žalobkyňa v 1. rade vo výpovedi uviedla, že berie žalobu späť vo vzťahu k žalovaným v 2., 3. a 4. rade a trvá na žalobe vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Zároveň upresnila, že pokiaľ ide o titul od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke, resp. spoluvlastnícke právo predmetnej nehnuteľnosti týmto právnym titulom je rozhodnutie Štátneho notárstva v Bratislave sp. zn. 4D 469/1991, ktoré nadobudlo účinnosť 2.10.1992, a na základe ktorého sa stala spoluvlastníčkou 1/8 po jej otcovi IO. Ďalším právnym titulom je opäť dedičské rozhodnutie OS Michalovce D2062/1998 z 24.12.2002, na základe ktorého nadobudla podiel 1/16 a napokon rozhodnutie OS Michalovce sp. zn. 21D 605/2012 z 12.6.2013, na základe ktorého nadobudla po svojom strýkovi U. tiež svoj podiel. Uviedla, že ide o právne tituly, od ktorých odvodzuje svoje spoluvlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, a na základe ktorých bola v tom, že je riadnou spoluvlastníčkou, preto aj uzatvárala v roku 1995 nájomné zmluvy a to konkrétne so spoločnosťou Agrozemp a tiež v rokoch nasledujúcich. Potom ako Agrozemp išiel do konkurzu, tak preto uzatvárala nájomné zmluvy ohľadne predmetných nehnuteľností s ďalšou spoločnosťou a to Farm a.s., čo bolo v roku 1999 a následne, keď aj táto spoločnosť išla do konkurzu, tak jej brat podpísal v roku 2003 nájomnú zmluvu ohľadne predmetných nehnuteľností. Uviedla, že svoje tvrdenia podloží aj písomnými dokladmi. Vo výpovedi ďalej uviedla, že v roku 2002, keď prebiehalo dedičské konanie po jej tete, tohto sa zúčastnila a zúčastnil sa ho aj jej strýko a bratanci. Ona vtedy zastupovala svojho brata. Keď vychádzali z kancelárie JUDr. Kožuškovej, ktorá vec prejednávala, sedela vonku pani, ktorá sa jej predstavila ako pani X. a tá jej povedala, že nehnuteľnosť, o ktorú prebieha konanie jej nepatrí, a že patrí nejakému právnemu predchodcovi tejto pani X.j. Žiadala, aby jej žalobkyňa napísala prehlásenie, že jej nehnuteľnosť nepatrí, ale ona si preverovala tieto veci a zistila, že v dedičských rozhodnutiach jej starého otca a starej mamy, bola uvedená pozemko-knižná vložka zapísaná, takže nemala už pochybnosti o tom, že nehnuteľnosť jej patrí. Konkrétne bolo uvedené v pozemkovej knihe meno U. a ona nemohla vedieť v tom čase, že ide o nejakého iného U. Pri U. bolo uvedené, že je vlastníkom na základe kúpnej zmluvy z roku 1943 a bližšie tam táto osoba nebola identifikovaná. Bola teda v tom, že U. je jej starý otec,

ktorý bol ženatý a to, že tam nebolo uvedené, či ide o U. ženatého alebo slobodného, tomu neprikladala žiadny význam.

9. Žalovaný v 1. rade vo výpovedi uviedol, že ako jeden zo štyroch detí zdedil iba rodinný dom, všetky ostatné nehnuteľnosti po predkoch, dedili jeho súrodenci, avšak jeho manželka bola starostkou v obci G. a v roku 2000 zistila, že existuje P., preto začali zisťovať v katastri v Michalovciach, ako je zapísaná. Uviedol, že žalobkyni v 1. rade v roku 1995 zomrel jej starý otec, ktorý bol ženatý, pritom vo vložke 315 je jasne napísané, že spoluvlastníkom je tam U.a. V roku 1966 zomrel brat jeho otca, teda otca žalovaného v 1. rade a na základe toho sa stal vlastníkom pozemku R.. V roku 1968 zomrela stará matka žalobkyne, prebehlo dedičské konanie, pričom vložka 315 začala figurovať aj v spise, ktorý sa týkal predkov žalobkyne. Keďže vo vložke 315 je napísané, že vlastníkom je U., na základe kúpno-predajnej zmluvy, nemohli sa stať jej právni predchodcovia vlastníkmi tejto vložky a táto, preto nemôže byť ani vo vlastníctve žalobcov.

10. Žalovaný v 1. rade podal dňa 24.10.2021 písomné vyjadrenie a zároveň priložil listinné doklady. Vo svojom vyjadrení uviedol, že predkladá také listinné dôkazy z ktorých vyplýva, že žalobcovia a ich právni predchodcovia neboli ani nemohli byť dobromyseľní ohľadne nadobudnutia spornej nehnuteľnosti, teda parcely reg. „W. o výmere 7765 m² ornej pôdy, evidovanej najskôr v P. a neskôr na G. Zároveň uviedol, že nebohý U.a, teda právny predchodca žalobcov bol dlhý čas obyvateľom obce G. a teda poznal aj pomery v obci G. a musel vedieť, že vyššie uvedená parcela po celý čas patrila rodine žalovaných a len omylom bola uvedená v dedičských konaniach jeho príbuzných teda U.. Uviedol, že U. chcel dať veci do poriadku, ale asi mu v tom bránila žalobkyňa v 1. rade, nakoľko žalobca v 2. a 3. rade bez problémov vrátili žalovanému peniaze vyplatené im neprávom. Pokiaľ teda žalobcovia tvrdia, že mali v oprávnenej držbe po celý čas predmetnú nehnuteľnosť, išlo o neoprávnenú držbu, lebo so zreteľom na všetky okolnosti a povahu daného prípadu pri zachovaní obvyklej miery opatrnosti a to minimálne vyžiadanim si listiny z roku 1943 vedenej pod číslom 1895, kde vlastníkom je U., pri parcele č.. Keďže uvedenú parcelu nevydržali, ani nenadobudli právni predchodcovia žalobcov, nemôžu túto nadobudnúť do vlastníctva ani žalobcovia, nakoľko nikdy z nich nikto nebol dobromyseľný ohľadne takéhoto nadobudnutia. Zároveň žalovaný poukázal aj na rozhodnutie NS ČSFR č. R8/1991, v ktorom je uvedené, že tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné. Držiteľ bude dobromyseľný vtedy, keď vie uviesť konkrétne historické okolnosti ako mal predmetnú vec nadobudnúť do svojho vlastníctva.

11. Z predložených listinných dokladov bolo zistené, a to z pozemko-knižnej vložky I., že v časti A je uvedené parcelné číslo 492/2 s katastrálnou plochou 7765 m² a v časti B pod B3 vlastníctvo U. v celosti 1/1, ktorý je uvedený bez ženy.

12. Zo zápisnice o predbežnom prešetrení z dedičského spisu D120/66 zo dňa 5.12.1966 po poručiteľovi U., ktorý sa O.6, naposledy bytom G. je uvedené, že jeho majetkom je parcela v M., t.j. roľa v celku, ktorú obhospodarovalo JRD na základe členstva dediča R..

13. Zo zápisu č. XX v JRD Lesné okr. Michalovce o prevzatí živého a mŕtveho inventára osív, sadív a krmív spísaný členom X. je pečiatka, na ktorej je dátum 26.8.1963. Na členskej prihláške za člena JRD v G. zo dňa 3.1.1959 je uvedený R..

14. Z rozhodnutia v dedičskej veci pod sp. zn. D 120/66-10 po poručiteľovi U., bolo zistené, že je rozhodnutie zo dňa 22.12.1966 a právoplatné a vykonateľné dňa 8.2.1967.

15. Z uznesenia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 12D 370/2018 v dedičskej veci po poručiteľovi R. bolo prejednané dedičstvo dňa 5.11.2018, kedy nadobudlo aj právoplatnosť.

16. Na strane I., parcelného protokolu X. je pri parcelnom čísle XXX/X číslo pozemkového hárku XXX a vložka I., list vlastníctva I. uvedený R.

17. Z dedičského spisu sp. zn. Y., čo je dedičský spis OS Bratislava IV, po poručiteľovi IO. je výpis pozemkovej knihy M., kde ako príbuzný žalobcov je uvedený U. a príbuzný žalovaných je uvedený ako U. - bez ženy, bez manželky. Príbuzný žalovaných U., je vedený ako vlastníkom parcely I. s titulom kúpy rok 1943 číslo XXXX.

18. Z G. bolo zistené, že parcela I. je zapísaná ako vlastníctvo X.. Podľa dedičského spisu sp. zn. D469/91 C., teda otec menovaných žalobcov nie je evidovaný ako vlastník na danom LV. Titulom dedenia D376/68-Z-694/95 z.d. 6969 je zapísaná P. s podielom 1, X. s podielom 1/4. Dňa 13.1.1995 Krajský súd v Košiciach č.k. D376/98 napísal správe katastra Michalovce list a v tomto žiadal o vyhotovenie a doručenie pozemkov knižných výpisov a vložiek a to aj vložky I. a k tomu identifikáciu parcely. K.ú. v Košiciach dňa 8.2.1995 adresoval správe katastra Michalovce aj list s označením záznam, v ktorom je uvedené, že podľa zistenia v pozemkovej knihe v menoslove obce, nebohá U., nie je vedená ako vlastník, okrem iného aj na vložke I..

19. Žalobkyňa v 1. rade súdu predložila listinné doklady a to list z 8.2.2010 z OBPÚ Michalovce, podľa ktorého zápis do katastra bol vykonaný na základe schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov ROEB v k.ú. G. 25.3.2002. Ďalej predložila dedičské rozhodnutie po U.j č. D376/68 s právoplatnosťou dňa 27.6.1969, kde je do dedičstva zahrnutá aj pozemko-knižná vložka č. 315 a dedičské rozhodnutie po U. č. D7/60 s právoplatnosťou 11.10.1962, v ktorom je pozemko-knižná vložka č. 315 tiež uvedená. Ďalej predložila žalobkyňa ústrižky o uhradení nájomného pre L. od firmy Agrozemp a.s. podľa nájomnej zmluvy č. 7/11, v ktorej je aj poľnohospodársky pozemok na G. a tiež ústrižok o uhradení nájomného pre U. za rok 1996. Uviedla vo vyjadrení, že v roku 1997 až 1999 prenajímateľ Agrozemp a.s. neplatil nájomné, bol teda v dlhu a Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4K 188/99 zo dňa 14.9.1999 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu Agrozemp a.s. Michalovce. Ďalej predložila súdu výpis doklady o užívaní poľnohospodárskej pôdy a to parcely na G., podľa zmluvy č. 7/11 z 10.9.1999, ktorú uzatvorili JH. s firmou Farm a.s., avšak aj táto firma si záväzky neplnila, neuhrádzala nájomné a v roku 2006 bola vymazaná z Obchodného registra. V roku 2003 C. odkúpil od spoločnosti Farm časť strojov a uzavrel nájomnú zmluvu I.o dňa 28.7.2003 s U., ktorej predmetom je aj nájom poľnohospodárskeho pozemku na G. vrátane vyplateného nájmu za rok 2003, o čom predložila žalobkyňa tiež doklad. Tiež predložila ústrižky za uhradený nájom pre U. za roky 2006, 2007, 2008, 2009, 2012 až 2015 a nájomnú zmluvu, ktorú uzavrela dňa 1.1.2007 s nájomcom C. s tým, že bolo uhradené a prijaté nájomné aj za predmetnú parcelu a to za roky 2007 až 2015.

20. Po vykonaní dokazovania súd vec právne posúdil takto.

21. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

22. Podľa § 124 Občianskeho zákonníka, všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

23. Podľa § 126 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka,

(1)Vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

(2) Obdobné právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba.

24. Podľa § 134 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka,

(1)Oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

(2)Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125).

(3)Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

(4)Pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

25. V tomto konaní sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva k parcele registra „. o výmere 7765 m² ornej pôdy, evidovanej na G. a to pre žalobkyňu v 1. rade v podiele 5/16 k celku, pre žalobcu v 2. rade v podiele 5/16 k celku a pre žalobcu v 3. rade v podiele 3/8 k celku. Naliehavý právny záujem odôvodnili tým, že bolo spochybnené ich vlastnícke právo zo strany žalovaných, a aj keď žalobcovia sú doposiaľ vedení ako spoluvlastníci predmetnej parcely ich spoluvlastnícke právo

je spochybňované zo strany žalovaných aj tým, že títo podali žalobu na Okresný súd Michalovce, o ktorej sa konanie viedlo pod sp. zn. 19C/198/2014, a ktoré bolo aj právoplatne skončené vyslovením, že právny predchodca žalovaných R., je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Žalobcovia poukázali na to, že oni svoje spoluvlastnícke právo odvodzujú od existujúcich právnych titulov, za ktoré považujú dedičské rozhodnutie Štátneho notárstva Bratislava IV. sp. zn. D469/91 zo dňa 1.9.1992, na základe ktorého žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 2. rade sa stali podielovými spoluvlastníkmi, každý z nich v podiele 1/8 a nadobudlo právoplatnosť dňa 2.10.1992. Tieto podiely zdedili po svojom otcovi C.. Žalobca v 3. rade zase je podielovým spoluvlastníkom predmetnej parcely v podiele 1 z celku podľa rozhodnutia o dedičstve sp. zn. D1448/2000 vydaného OS Michalovce dňa 15.11.2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1.12.2001, a ktoré je po jeho matke U.. Napokon odvodzujú žalobcovia v 1. až 3. rade svoje spoluvlastnícke právo k predmetnej parcele aj z dedičského rozhodnutia sp. zn. 21D 605/2012 zo dňa 27.5.2013, právoplatného dňa 12.6.2013 po právnom predchodcovi U., zomrelom 22.6.2012, ktorým nadobudli každý z nich podiel vo výške 1/8 z celku. Žalobcovia tvrdia, že predmetnú nehnuteľnosť, odvodzujúc od uvedených dedičských rozhodnutí, nadobudli vydržaním, keďže boli celý čas od vydania týchto dedičských rozhodnutí dobromyseľní v tom, že im predmetná nehnuteľnosť patrí a vychádzali z dobrej viery v akt štátu, ktorým dedičské rozhodnutie je.

26. Keďže v tomto prípade ide o stav právnej neistoty na strane žalobcov, ale taktiež na strane žalovaného ohľadne toho, komu patrí predmetná nehnuteľnosť do vlastníctva súd mal za to, že je daný naliehavý právny záujem na takomto určení, teda, aby sa vyriešila sporná právna otázka. Pokiaľ ide o žalovaných v 2., 3. a 4. rade vo vzťahu k týmto zobrali žalobcovia žalobu späť, preto súd v zmysle § 145 ods. 2 CSP zastavil konanie voči týmto žalovaným. Zároveň súd v zmysle § 256 ods. 1 CSP priznal žalovaným v 2., 3. a 4. rade nárok na náhradu trov konania od žalobcov.

27. Súd mal preukázané v tomto konaní, že rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 19C 198/2014 zo dňa 17.10.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.1.2018 sp. zn. 2Co 9/2017, ktorý je právoplatný dňa 15.3.2018, bolo rozhodnuté o tom, že predmetná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po R. ktorý je právny predchodcom žalovaného a teda, je jednoznačné, že týmto bolo určené, že ku dňu 25.5.1995 bola predmetná nehnuteľnosť vo vlastníctve právneho predchodcu žalovaného. Súd vychádzal pri rozhodovaní aj z dostupnej judikatúry, a to konkrétne z rozhodovacej praxe NS SR. Z uznesenia Veľkého senátu NS SR z 27.4.2021 sp. zn. 1VOBDO2/2020 vyplýva, že vo vzťahu k nastolenej právnej otázke nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, treba konštatovať, že takáto úprava v slovenskom právnom poriadku neexistuje. Nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka umožňuje len zákon v upravených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť iba od vlastníka a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady nemo plus iuris. Preto neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, tým spôsobom, že dobrá viera nadobúdateľa sama postačuje na priznanie vlastníckeho práva, t.j., žeby nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bola prípustná vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade nemo plus iuris môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci. Nadobudnutie veci v dobrej viere od nevlastníka, vo všeobecnosti nemožno zaradiť ani medzi iné skutočnosti ustanovené zákonom, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k veci podľa § 132 ods. 1 OZ. Výnimky zo zásady nemo plus iuris uprednostňujúce ochranu dobromyseľného nadobúdateľa, sú taxatívne upravené jednotlivými právnymi predpismi a to sú konkrétne ustanovenie § 486 OZ, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z., a § 61 Exekučného poriadku. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zdôraznil, že v iných prípadoch má dobrá viera nadobúdateľa význam len pri nárokoch podľa ustanovenia § 126 ods. 2 OZ v spojení s § 129 ods. 1 OZ, ktorých sa však nadobúdateľ v dobrej viere, ktorý sa nestal vlastníkom veci s odkazom na zásadu nemo plus iuris nemôže domáhať voči skutočnému vlastníkovi veci. V iných prípadoch právna úprava delegovaná nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka, s odkazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Teda iba sama existencia vlastníctva nehnuteľností v katastri nehnuteľností nezakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastníkom. Zároveň sa veľký senát vyjadril aj k retrospektívnym účinkom takto zmenenej judikatúry a vyslovil stabilný názor, že pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy nejde o zmenu právneho pravidla, ide o tú istú normu a iba jej nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor treba aplikovať na všetky už prebiehajúce konania, nakoľko súd právo netvorí, ale iba nachádza.

28. Súd poukazuje na to, že žalobcovia v tomto konaní odvodzujú svoje vlastnícke právo od toho, že ich právni predchodcovia boli vlastníkmi, resp. spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, že po týchto tieto podiely žalobcovia zdedili a dôverovali aktu štátu, teda dedičským rozhodnutiam, že im táto predmetná nehnuteľnosť na ich základe aj patrí. Poukazovali aj na svoju dobromyseľnosť a na Nález Ústavného súdu SR zo 16.3.2016, sp. zn. 1ÚS 549/2019, podľa ktorého je potrebné pri určení miery ochrany dobromyseľného nadobúdateľa konajúceho v dobrej viere v konštitutívny akt štátu prihliadnúť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovacieho prípadu. Vyššie riziko má nie byť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nejako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom katastrálnom konaní.

29. Vzhľadom na to, že bola prelomená zásada vyjadrená vo vyššie spomínanom Náleze Ústavného súdu a to práve rozhodnutím veľkého senátu NS SR, ktorý zjednotil rozdielnu rozhodovaciu prax v prípadoch týkajúcich sa zásady nemo plus iuris, vyhádžal súd už z rozhodnutia tohto veľkého senátu NS SR z 27.4.2021 uvedeného v uznesení sp. zn. 1VOBDO2/2020, teda že nemožno vyvodzovať možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že dobrá viera nadobúdateľa sama postačuje na priznanie vlastníckeho práva a že teda je nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka prípustné (z vyššie spomínanými výnimkami). V tomto konaní je nepochybné, že ku dňu 25.5.1995 bol vlastníkom spornej nehnuteľnosti R. právny predchodca žalovaného. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že od roku 1995 začala plynúť pre nich vydržacia doba na základe ktorej vydržali predmetnú nehnuteľnosť a odvodzujú to od dedičských rozhodnutí po svojich právnych predchodcoch, súd poukazuje na to, že právni predchodcovia žalobcov neboli vlastníkmi spornej nehnuteľnosti k 25.5.1995, neexistuje teda právny titul, od ktorého by žalobcovia odvodili svoje spoluvlastnícke právo alebo o ktorý by mohli oprieť vydržanie a samotné dedičské rozhodnutia, takýmto právnym titulom v tomto prípade nie sú. Sama dobromyseľnosť o ktorej žalobcovia tvrdia, že na ich strane je, pre vydržanie ich spoluvlastníckych podielov predmetnej nehnuteľnosti nestačí, čo vlastne vyslovil aj NS SR vo svojom vyššie spomínanom uznesení. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol.

30. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že súd úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov v konaní od žalobcov v 1., 2. a 3. rade.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu (Okresný súd Michalovce) na Krajský súd v Košiciach, písomne v troch jeho vyhotoveniach. (§ 362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods.1 CSP)

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
 - b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 - c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 - d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
- (§ 366 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť a nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou. (§ 371 a § 372 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona a to Exekučného poriadku a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.